

ГЕТІ

Розділ 1

Там щось є. Он там у білому мороці. Між деревами, воно пробирається крізь гушавину. З даху можна побачити, як кущі ворущаться навколо нього, коли воно прокладає собі шлях до океану.

Судячи з розміру, це, мабуть, койот, і не маленький, такий, що лапами дістане до плечей. Із гострими зубами, що увіп'ються в мою долоню, як ножі. Я це знаю, бо одного разу знайшла такого, він застряг між прутами нашої огорожі. Я забрала його із собою і сховала під своїм ліжком.

Ще раз шурхіт у кущах, а потім знову тиша. На тому кінці даху Баєтт опускає гвинтівку, кладе її на парапет. Дорога чиста.

Я свою зброю про всяк випадок тримаю напоготові, приціл — до лівого ока. Мое друге око неживе, зір згас від раптового нападу хвороби. Повіка закрилася намертво, і під нею щось росте.

І так тут з усіма нами. Ми хворі, з нами коїться щось дивне, і ми самі не розуміємо чому. Із нас щось вирин-

вається, від нас відпадають цілі шматки, відшаровуються клапті, а потім ми черствішаємо і при звичаємося.

Полуденне сонце вибілює цілий світ, через приціл я бачу ліс, що тягнеться до краю острова, а там уже океан. Сосни, щільно наїжачені, як і завжди, здіймаються високо над будинком. Подекуди, там, де дуб або береза скинули листя, видно прогалини, але більша частина лісової запони сплелася міцно, а глиця затверділа від морозу. Лише радіоантена пробивається вгору, марна тепер, коли нема сигналу.

Вище по дорозі хтось щось гукає, і з-поміж дерев з'являється «баркасна команда», яка повертається додому. Серед нас є лише кілька таких, хто здатен відбутися цю подорож — через весь острів аж до місця, де військовий флот доставляє пайки та одяг на причал, до якого раніше ходили пороми. Решта нас залишається за огорожею і молиться, щоб вони повернулися додому живими та неушкодженими.

Найвища з них, міс Велч, зупиняється біля воріт і вовтузиться із замком, нарешті ворота відчиняються, і в них, спотикаючись, заходить «баркасна команда» з червоними від холоду щоками. Всі три повернулися додому, і всі три згинаються під вагою консервних бляшанок, м'яса та цукру в грудочках. Велч обертається, щоб зачинити за собою браму. Вона заледве на п'ять років старша за найстаршу з нас і наймолодша з учительок. Раніше вона жила в нашому холі й відверталася вбік, коли хтось повертався після відбою. Тепер вона перераховує нас щоранку, щоб переконатися, що ніхто не помер уночі.

Вона махає рукою, подаючи сигнал «Усе чисто», і Баєтт махає у відповідь. Я відповідаю за ворота. Баєтт —

за дорогу. Іноді ми міняємося, але моє око погано бачить удалину, тож це ніколи не триває довго. Але хоч там як, я все одно стріляю краще, ніж половина дівчат, які могли б зайняти моє місце.

Остання «баркасна» дівчина заходить під дашок ганку й зникає з мого поля зору, і на цьому наша зміна закінчується. Ми розряджаємо гвинтівки. Складаємо патрони в коробку для наступних дівчат. Один потайки засовуємо собі в кишеню, про всяк випадок.

Від плаского майданчика на самому верху дах плавно спускається вниз, із третього поверху до другого. Там ми через карниз і відчинене вікно забираємося всередину будинку. У спідницях і шкарпетках, які ми носили раніше, робити це було важче, щось усередині нас усе одно нагадувало нам, що коліна слід тримати зімкненими. Проте це було дуже давно. Тепер, коли ми всі в пошарпаних джинсах, узагалі немає про що говорити.

Баєтт залазить услід за мною, залишаючи на підвіконні кілька нових подряпин. Вона перекидає волосся на одне плече. Воно в неї пряме, як і в мене, переливчасте, світло-каштанового кольору. І чисте. Навіть коли немає хліба, шампунь є завжди.

— Що ти бачила? — запитує вона мене.

Я знизую плечима: — Нічого.

Сніданок був так собі, і я відчуваю, як мої кінцівки дрижать від голоду. Я знаю, що в Баєтт ситуація не краща, тож ми прожогом збігаємо вниз на обід, на нижній поверх, до зали з великою, високою стелею. Пошкрябані, перекошені столи, камін, дивани з високими спинками, набивку з яких вирвано й спалено заради тепла. І ми, багато нас, жвавих і живих.

Коли все почалося, нас було близько сотні дівчат і двадцять учительок. Усі разом ми займали обидва крила старого будинку. Тепер нам потрібне лише одне.

«Баркасна команда» з шумом увалюється у вхідні двері, скидає на підлогу свої сумки, і починається бійка за їжу. Нам присилають переважно консерви, а іноді пакети нарізаного в'яленого м'яса. Чогось свіжого майже ніколи не буває, а як і буває, то на всіх не вистачає. У звичайні дні споживання їжі — це коли Велч на кухні просто відмикає комірчину з харчами й розподіляє їх на найменші порції, які ви будь-коли бачили. Однак нині день доставлення, нові припаси прибувають у наш дім на спинах дівчат з «баркасної команди», а це означає, що Велч і директриса умивають руки і дозволяють нам битися за одну річ кожній.

Але нам із Баєтт немає потреби боротися. Різ була якраз біля дверей і відтягає для нас одну торбу вбік. Якби це зробив хтось інший, решта не стала б терпіти, але це Різ — ліва рука в неї з гострими, вкритими лускою пальцями, тому всі мовчать.

Вона захворіла однією з останніх. Я вже була подумала, що це, можливо, минуло її, що, можливо, їй уже нічого не загрожує, а потім почалося. Лусочки, кожна з яких мала свій відтінок сріблястого кольору, виходили з її шкіри так, ніби проростали зсередини. Те ж саме сталося з однією з інших дівчат нашого класу. Луска поширилася по всьому її тілу, від чого її кров ставала дедалі холоднішою, аж поки одного дня вона так і не прокинулася, тож усі гадали, що й Різ кінець, її віднесли нагору, чекаючи, що хвороба її вб'є. Але цього не сталося. Цілу добу вона провалялася в ізоляторі,

а наступного ранку повернулася назад, її ліва рука стала жадливою, але це все ще була її рука.

Різ ривком розкриває торбу і дозволяє нам із Баєтт перерити її. Мій шлунок спазмує, густа слина обволікає язик. Що завгодно, я згодна взяти, що завгодно. Але нам не повезло з мішком. Мило. Сірники. Коробка ручок. Картонне упакування з набоями. А потім, на самому дні, апельсин — справжній живий апельсин, гнилизна тільки-тільки заторкнула його шкірку.

Ми хапаємо його одночасно. Срібляста рука Різ тягне мене за комір, під лускою пульсує жар, але я кидаю її на підлогу і впираюся коліном у лівий бік її обличчя. Напружую всі сили й затискаю шию Баєтт між своїм плечем і передпліччям. І тут хтось іззаду б'є мене ногою; я не знаю, хто саме. Удар припав на потилицю, і я лечу на сходи, з тріском вдаряючись носом об їхній край. Вибух болю засліплює мене. Інші дівчата галасують, оточивши нас колом.

Хтось затискає моє волосся в кулаці і смикає його вгору. Я вивертаюся і кусаю там, де сухожилля підходять до шкіри, і вона верещить. Моя хватка послаблюється. І її теж, і ми розповзаємося в різні боки.

Я змахую кров з ока. Різ простяглася на півдорозі вгору по сходах, апельсин у її руці. Вона перемогла.

Розділ 2

Ми називаємо це «токс», і перші кілька місяців учительки намагалися перетворити його на тему для уроків. «Масові вірусні епідемії в історії західної цивілізації». «Корінь “токс” у романських мовах». «Функціонування

фармацевтичної системи в штаті Мен». Школа як школа, учительки стоять біля дошки з плямами крові на одязі, складають графіки проведення тестів, так ніби ми всі будемо живими й здоровими й через тиждень. Світ на цьому не закінчується, казали вони, і ваше навчання також не повинне закінчуватися.

Сніданок у їдальні. Математика, англійська, французька. Обід, стрільба по мішенях. Фізкультура і перша медична допомога, міс Велч перев'язує рани, а директриса робить уколи. Усі разом ми йдемо на вечерю, а потім нас замикають усередині на ніч. Ні, я не знаю, від чого ви хворієте, казала нам Велч. Так, із вами все буде гаразд. Так, ви скоро повернетесь додому.

Але це швидко закінчилося. Заняття випадали з розкладу, бо токс забрав учительку за вчителькою. Правила розсипалися на порошок і поволі танули, аж поки від них не залишилися самі голі кістки. Але ми все одно рахуємо дні, прокидаємося щоранку й дивимося на небо, чи нема там вогнів і відеокамер. На материку дбають про нас, так завжди твердить Велч. Вони дбають із того самого моменту, як пані директорка зателефувала на узбережжя до «Кемп-Нешу» й попросила про допомогу, і вони шукають ліки. У найпершій партії провізії, яку «баркасна команда» принесла до школи, був лист. Надрукований і підписаний на офіційному бланку Військово-морських сил.

ВІД КОГО: Міністри Військово-морських сил й оборони, Сили реагування на хімічні / біологічні інциденти (СРХБІ), начальник бази ВМС «Кемп-Неш», Центри контролю та профілактики захворювань (ЦКПЗ).

КОМУ: Школа для дівчат «Ракстер», острів Ракстер.

ТЕМА: Карантинні заходи, рекомендовані ЦКПЗ.

Негайне запровадження повної ізоляції та суворого карантину. Особовий склад повинен постійно перебувати на території школи задля свого убезпечення та уникнення розширення вогнища первинного зараження. Вихід за межі шкільної огорожі, за винятком уповноваженої команди для поповнення запасів (див. нижче), — порушення умов карантину.

Вимкнення телефонного зв'язку та призупинення доступу до інтернету; комунікування тільки через службові радіоканали. Набирає чинності повне засекречення інформації.

Припаси завозитимуть на західний причал. Дата і час мають визначитися з використанням маяка «Кемп-Неш».

Діагностика та методи терапії в стадії розроблення. ЦКПЗ кооперується з місцевими закладами щодо лікування. Очікуйте результатів.

Чекайте й залишайтеся живими. Ми гадали, що це буде легко — ми всі разом за огорожею, захищені від дикого лісу, захищені від зголоднілих і звироднілих тварин, проте дівчата продовжували гинути. Страшні напади хвороби робили їхні тіла надто понівеченими, щоб вони могли й далі дихати, залишали рани, які ніяк не загоювалися, а іноді спричиняли спалахи насильства, подібні до лихоманки, штовхали дівчат на бійки між собою. Таке трапляється й досі. Різниця лише в тому, що тепер ми вже зрозуміли: усе, що ми можемо зробити, — це дбати про своїх.